

Knjiga proroka Daniela - broj četrdeset devet

Otkrivanje istina: ponoćni poklič, uloga islama i završni proces kušnje u posljednjim danima

Jeff Pippenger

2024-01-13

Povećanje znanja koje je nastalo kada je viđenje o rijeci Ulai bilo otpečaćeno 1798. godine, proizvelo je proces kušanja koji je dosegnuo svoj vrhunac u pokretu Ponoćnog poklika 1844. godine. Ponoćni poklik posljednjih dana, koji se sada otpečaćuje, bio je predodređen tom povijesću i uključuje posve iste istine kušanja iz te povijesti, jer je poruka Ponoćnog poklika koja se sada otpečaćuje obnova Millerovih dragulja.

„Istine koje smo primili 1841., '42., '43. i '44. sada treba proučavati i objavljivati. Poruke prvoga, drugoga i trećega anđela u budućnosti će se objavljivati silnim glasom. Bit će iznesene s usrdnom odlučnošću i u sili Duha.“ Manuscript Releases, svezak 15, 371.

Primarna tema proročke poruke Ponoćnog poklika našega vremena jest uloga islama trećega jao. Sva tri islamska jao prikazana su na obje Habakukove ploče. Poruka Ponoćnog poklika posljednjih dana počela se otpečaćivati pri razočaranju od 18. srpnja 2020., kada je nastupilo vrijeme odgode posljednjih dana. Kao što je poruka Ponoćnog poklika u milleritskoj povijesti, tako se i poruka posljednjih dana postupno razvija sve dok ne dosegne točku prikazanu sastankom u taboru u Exeteru. U toj točki djevice ili imaju ulje, ili ga nemaju.

Izaijino izricanje jao porugljivim ljudima koji vladaju narodom Jeruzalema pokazuje da je viđenje pijanicama Efrajimovim postalo kao zapečaćena knjiga. U Izaijinom odlomku, djelo pretvaranja sotonskog simbola u pobožni simbol, kao što je ostvareno u povijesti adventizma, treba smatrati lončarskom glinom. To je djelo bilo uspostavljanje definicije „svagdašnje žrtve“ kao simbola Krista, premda je ona simbol Sotone. Kada je Daniel upotrijebio riječ „tamid“ kao simbol poganstva, izabrao je tu riječ radi simbolične svrhe, jer ta riječ znači „neprestano“.

Postoje tri sile koje vode svijet u Armagedon, a prva od tih triju sila jest zmaj (poganstvo). Zmaj je započeo svoj rat protiv Boga na nebu. Zmaj nastavlja taj rat sve do kraja tisućgodišnjega milenija, kada će naposljetku biti uništen.

A kad se navrši tisuću godina, Sotona će biti pušten iz svoje tamnice te će izići da zavede narode na četiri kraja zemlje, Goga i Magoga, da ih skupi za boj; broj im je kao pijesak morski. I uzadoše na širinu zemlje te opkoliše tabor svetih i ljubljene grad; i oganj siđe od Boga s neba i proždrije ih. A đavao koji ih je zavodio bio je bačen u jezero ognjeno i sumporno, gdje su Zvijer i lažni prorok, te će biti mučeni dan i noć u vijeke vjekova. Otkrivenje 20,7–10.

Zvijer (papinstvo), koja je druga od triju sila koje vode svijet prema Armagedonu, i lažni prorok (Sjedinjene Američke Države), treća od tih triju sila, obje su se pojavile u povijesti nakon povijesti križa i obje bivaju uništene prilikom Kristova drugog dolaska.

I Zvijer bi uhvaćena, i s njom lažni prorok koji je pred njom činio čudesu, kojima je zaveo one što primiše žig Zvijeri i one koji se klanjahu njezinu liku. Oboje bijahu živi bačeni u ognjeno jezero koje gori sumporom. Otkrivenje 19,20.

Kad je Daniel izabrao hebrejsku riječ „tamid” („svagdašnji”, „neprekidni”) kao simbol poganstva (Sotone), izabrao je riječ koja je označavala da je upravo Sotona onaj koji se neprekidno bori protiv Boga. Druge dvije sile aktivne su u svojem ratovanju protiv Boga samo tijekom određenih vremenskih razdoblja. Danielov izbor riječi „tamid” („svagdašnji”, „neprekidni”) bio je namjeran i točan.

Dok se Izaijin prikaz jao onima na koje je Gospod izlio duh duboka sna i zatvorio im oči nastavljajući iz dvadeset osmoga u trideseto poglavlje, on bilježi:

Sada idi, napiši to pred njima na ploči i zabilježi u knjizi, da bude za vremena koja dolaze, do vijeka i zauvijek: jer ovo je narod buntovan, djeca lažljiva, djeca koja neće da slušaju Zakon Gospodnji; koji govore vidiocima: Ne gledajte; i prorocima: Ne prorokujte nam što je pravo, govorite nam ugodne stvari, prorokujte obmane; uklonite se s puta, skrenite sa staze, uklonite od nas Sveca Izraelova. Stoga ovako govori Svetac Izraelov: Zato što prezirete ovu riječ i uzdate se u tlačenje i izopačenost te se na to oslanjate, stoga će vam ovo bezakonje biti kao pukotina koja samo što se nije obrušila, koja se izbočuje na visokom zidu, čije rušenje dolazi iznenada, u trenu. I razbit će ga kao što se razbija lončareva posuda, razmrskana bez poštode, tako da se među njezinim komadima neće naći ni krhotina da se njome uzme oganj s ognjišta ili zahvati voda iz jame. Jer ovako govori Gospodin Bog, Svetac Izraelov: U obraćenju i miru bit će vaše spasenje; u spokojstvu i pouzdanju bit će vaša snaga; ali vi ne htjedoste. Izaija 30:8–15.

„Ploča” koja je napisana jesu ploče iz drugoga poglavlja Habakuka, koje su bile namijenjene tomu da oni koji ih čitaju mogu „trčati” i širiti poruku. „Knjiga” koja je zabilježila „ploču” jest Habakuk. „Ploča” iz „knjige” Habakuka predstavlja proces kušnje koji očituje „odmetnički narod, lažljivu djecu, djecu koja neće slušati zakon Gospodnji”. „Odmetnički narod” koji odbija „slušati” jesu oni u Jeremiji koji odbijaju čuti glas trube stražareve.

Postavih nad vama i stražare govoreći: Poslušajte zvuk trube. Ali oni rekoše: Ne ćemo poslušati. Jeremija 6,17.

Buntovni su oni u Izaijinoj povijesti, a također i u povijesti Kristovoj, koji nisu htjeli čuti.

I reče: Idi i reci ovomu narodu: Slušajte doista, ali ne razumijte; gledajte doista, ali ne shvaćajte. Učini srce ovoga naroda pretelim, i uši njihove otežaj, i oči njihove zatvori; da ne vide očima svojim, i ne čuju ušima svojim, i ne razumiju srcem svojim, i ne obrate se, i ne ozdrave. Izaija 6,9.10.

Izaijini gluhi buntovnici mogu „čuti”, ali ne „čuju”, a njihovo odbijanje da „čuju” otkriva da „ne razumiju”. To su Danielovi opaki, koji su ujedno i Matejeve lude djevice, oni koji ne razumiju porast spoznaje prikazan na „ploči” koji je zabilježen u „knjizi” Habakukovoj. Kad bi Izaijini gluhi buntovnici htjeli čuti, mogli bi se obratiti i biti iscijeljeni, ali je njihovo srce pretelo, te stoga ne

moгу razumјeti poruku Ponoćnoga poklika. Isus je pružio drugo svјedočanstvo o gluhim buntovnicima.

I pristupiše учениci te mu rekoše: Zašto im govoriš u prispodobama? A on odgovori i reče im: Zato što je vama dano znati otajstva kraljevstva nebeskoga, a njima nije dano. Jer tko ima, njemu će se dati, i obilovat će; a tko nema, od njega će se uzeti i ono što ima. Zato im govorim u prispodobama: jer gledajući ne vide, i slušajući ne čuju niti razumiju. I na njima se ispunja Izaijino proroštvo koje kaže: Slušajući ćete slušati, i nećete razumјeti; i gledajući ćete gledati, i nećete opaziti. Jer je srce ovoga naroda otvrdnulo, i uši su mu otežale za slušanje, i oči su svoje zatvorili; da ne bi kad vidјeli očima i čuli ušima, i razumјeli srcem, i obratili se, pa da ih iscijelim. A blago vašim očima, jer vide; i vašim ušima, jer čuju. Jer zaista, kažem vam, da su mnogi proroci i pravednici želјeli vidјeti što vi gledate, i nisu vidјeli; i čuti što vi slušate, i nisu čuli. Matej 13:10–17.

Mudri razumјuju otajstvo prispodoba, koje je istina predočena red po red. Mudri su blaženi jer vide i čuju, a i mudri i blaženi prikazani su u dvanaestom poglavlјu Daniela. „Mudri” su oni koji razumјuju (svojim srcem) porast znanja, predоčen „stolom” koji je zabilježen u „knјizi” Habakuka, a „blaženi” su oni koji čekaju.

I on reče: Idi svojim putem, Daniele; jer su ove riječi zatvorene i zapečaćene do vremena svršetka. Mnogi će se očistiti, i ubijeliti, i biti okušani; a bezbožnici će činiti bezbožno; i nijedan od bezbožnika neće razumјeti; ali razumni će razumјeti. I od vremena kad se ukine svagdašnja жrtva i postavi grozota pustoši, bit će tisuću dvјesta i devedeset dana. Blažen je onaj koji čeka i dođe do tisuću tristo i trideset i pet dana. Daniel 12:9–13.

Mileriti su ispravno razumјeli da je tisuću tristo trideset i pet dana započelo kada je poganstvo („svagdašnja жrtva“) bilo „uklonјeno“ godine 508. Blagoslov je bio obećan onima koji su čekali 1843. godine. Riječ „dolazi“ u tom odlomku znači „dotiče“. Godina 1843. „dotaknula je“ godinu 1844. kada je završila. Kada je godina 1843. završila, nastupilo je „vrijeme zastoја“ iz Habakuka, i blagoslov je bio izrečen nad onima koji su čekali kako je bilo zapovјeđeno u „knјizi“ koja je spominјala „ploče“. „Knјiga“ Habakuk zapovјedila je onima da „čekaju“ viđenje.

Daniel prepoznaje povijest 1798. godine (vrijeme svršetka), kada je njegova knјiga bila otpečaćena, i tada je nastao trostruki proces kušanja (očišćeni, i ubijelјeni, i okušani). Taj je proces dosegnuo svoj zaključak u očitovanјu skrivene povijesti sedam gromova. Ta skrivena povijest јesu tri međaša istine, predstavljena prvim razočaranјem, porukom Ponoćnog poklika i velikim razočaranјem. Blagoslov pristizanja do prvoga razočaranја predstavlја trostruki proces kušanja na kraju povijesti od 1798. do 1844. godine.

Povijest od 1798. pa do velikoga razočaranја 1844. predоčava povijest od 1989. pa do uskoro dolazećega nedjeljnog zakona. Obećan je blagoslov onima koji čekaju viđenje koje je počelo kasniti pri prvome razočaranјu. „Mudri“ iz dvanaestoga poglavlја Daniela јesu oni koji su „blagoslovlјeni“ i koji „čekaju“. Bezbožnici su oni koji ne „čuju“ svojim srcem i koji ne „vide“. Cјelokupno iskustvo mileritskoga pokreta sažeto je u Danielovim četirima redcima, a ti redci takоđer predstavljaju povijest pečaćenја sto četrdeset i četiri tisuće.

Sveta povijest predstavljena u ta četiri retka počiva na razumijevanju porasta znanja koji je bio prikazan na Habakukovim pločama, i porasta znanja koji je Isus prepoznao dok je poučavao metodologijom red na red. Izlagao je prispodobu za prispodobom kako bi „mudrima” objasnio tajnu proroštva. „Bezbožni” u dvanaestom poglavlju Daniela ne razumiju, a u 2. Solunjanima, drugom poglavlju, njihov je nedostatak razumijevanja prikazan kao mržnja prema istini, što dovodi do snažne zablude. Istina koju bezbožni ne ljube u Pavlovoj poslanici bila je „svagdašnja”, a u Danielova četiri retka proročka istina koja je izričito prepoznata jest „svagdašnja”.

Isus je rekao učenicima da su blagoslovljeni, i time ih je suprotstavio onima u Izaiji koji su odbili vidjeti i čuti, da bi se obratili. Oni koji su blagoslovljeni u dvanaestom poglavlju Daniela jesu oni koji čekaju. Četiri retka u dvanaestom poglavlju Daniela, kao i ispunjenje tih redaka u povijesti milerita, kao i suprotnost u Izaiji s jednom skupinom koja je odbila čuti i vidjeti, a također i posve isto razlikovanje dviju skupina od strane Krista, sve upućuje unaprijed na skrivenu povijest sedam gromova koja je stigla 18. srpnja 2020. Završni proces kušnje u povijesti milerita, koji je započeo pri prvom razočaranju, sada se ponavlja. Neki će vidjeti, a drugi će odbiti vidjeti.

„Sve poruke dane od 1840. do 1844. sada treba učiniti snažnima, jer ima mnogo ljudi koji su izgubili svoje uporište. Poruke trebaju ići svim crkvama.”

„Krist reče: ‘Blago vašim očima, jer vide; i vašim ušima, jer čuju. Jer zaista vam kažem: mnogi proroci i pravednici željeli su vidjeti ono što vi vidite, i nisu vidjeli; i čuti ono što vi čujete, i nisu čuli’ [Matthew 13:16, 17]. Blagoslovljene su oči koje su vidjele ono što se vidjelo 1843. i 1844. godine.

„Poruka je dana. I ne bi smjelo biti nikakva odgađanja u ponavljanju poruke, jer se znakovi vremena ispunjavaju; završno djelo mora biti obavljeno. Veliko će djelo biti izvršeno u kratkom vremenu. Uskoro će po Božjem određenju biti dana poruka koja će prerasti u silan poklič. Tada će Daniel ustati na svom mjestu da dade svoje svjedočanstvo.“ Manuscript Releases, svezak 21, 437.

Willijama Millera anđeli su vodili da razumije kako je „svagdašnja” bila simbol poganskoga Rima. Sestra White izravno je potvrdila da je u tom razumijevanju bio u pravu. To razumijevanje, koje je bilo prikazano na „pločama” što se spominju u Habakukovoj „knjizi”, jest „za vrijeme koje dolazi”. Otpećaćivanje te „knjige” očituje „buntovnu, lažljivu djecu”. „Djeca” su simbol posljednjega naraštaja, stoga je „vrijeme koje dolazi”, u Izaijinom odlomku, posebno označeno kao posljednji dani istražnoga suda.

Izaija izjavljuje da će „djeca lažljiva” odbaciti proročku poruku prikazanu na „ploči” koja je zabilježena u „knjizi”, jer govore „vidiocima: Ne gledajte; i prorocima: Ne prorokujte nam što je pravo, govorite nam ugodne stvari, prorokujte prijevare.” Godine 1863. laodicejski adventizam započeo je sve intenzivniji proces ispunjavanja zahtjeva lažljive djece. Taj rad Izaija prikazuje kao odbacivanje starih staza mileritskih temelja, jer su rekli: „Sklonite se s puta, odvratite se od staze, učinite da Svetac Izraelov iščezne ispred nas.” Staza koja je put jesu Jeremijine stare staze.

Ovako govori Gospodin: Stanite na putove i pogledajte, i pitajte za stare staze, gdje je put dobri, i hodite njime, i naći ćete počinak dušama svojim. Ali oni rekoše: Nećemo hoditi njime.

Jeremija 6,16.

Odbacivanje Jeremijinih „starih staza” od strane „djece lažljive” odbacivanje je poruke Ponoćnoga poklika, gdje se nalazi „počinak”, koji je u Izaiji također „odmor i okrepa” što je oni nisu htjeli slušati, a što je ujedno i okrepa poruke kasne kiše. Ta je poruka poruka Ponoćnoga poklika, prikazana u povijesti milerita i oslikana na „pločama” koje su zabilježene u „knjizi”. Odbacivanje poruke Ponoćnoga poklika od strane djece lažljive prikazano je njihovom željom da „Sveca Izraelova uklone ispred” sebe. Prvo viđenje Ellen White, koje bi Alfa i Omega zasigurno upotrijebili da prikažu svršetak, prepoznaje put pravednih, označujući svjetlo na njegovu početku i tko je taj koji vodi „mudre” do kraja toga puta.

„Imali su jarko svjetlo postavljeno iza sebe na početku staze, za koje mi je anđeo rekao da je ‘ponoćni poklič’. To je svjetlo obasjavalo čitavu stazu i davalo svjetlo njihovim nogama, kako se ne bi spotaknuli.

„Ako su držali svoj pogled čvrsto uprt u Isusa, koji je bio upravo pred njima i vodio ih prema gradu, bili su sigurni. No ubrzo su neki klonuli i rekli da je grad još veoma daleko te da su očekivali da će već prije ući u nj. Tada bi ih Isus hrabrio podižući svoju slavu desnicu, a iz Njegove ruke izlazila je svjetlost koja se valovito širila nad adventnim mnoštvom, te su klicali: ‘Aleluja!’ Drugi su brzopletu zaniijekali svjetlost iza sebe i rekli da ih nije Bog tako daleko vodio. Svjetlost iza njih ugasila se, ostavljajući njihove noge u potpunoj tami, i oni su posrnuli, izgubili iz vida biljeg i Isusa te pali sa staze dolje u mračni i opaki svijet pod njima.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

To je bilo svjetlo Ponoćnog poklika na početku i na svršetku. Bio je to Isus (Svetac Izraelov) za kojega su željeli da prestane biti pred njima. Svjetlo s Isusove slavne desne mišice bilo je svjetlo Ponoćnog poklika, kako je prikazano na „pločama” koje su zabilježene u „knjizi”. Odbacivanje poruke Kristova Ponoćnog poklika od strane „lažljive djece”, i puta kojim su trebali hoditi, navuklo je na njih Božji sud dok su padali s puta. „Visoki zid” koji se iznenada ruši jest „zid” odvojenosti crkve i države koji biva srušen u uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu. Taj sud dolazi „iznenada, u jedan mah”, i bit će „kao razbijanje lončarove posude koja se razbija u komade”. To je sud koji je povezan s okretanjem sotonskog simbola „svagdašnje žrtve” naglavce i njegovim poistovjećivanjem kao simbola Krista.

Doista će se vaše izvrćanje svega smatrati kao lončarska glina; jer hoće li djelo reći o onome koji ga je načinio: Nije me načinio? ili će oblikovana stvar reći o onome koji ju je oblikovao: Nije imao razuma? Izaija 29,16.

„Svagdanje“ je proročka istina koja povezuje četiri retka u dvanaestom poglavlju Daniela, a koji prepoznaju razliku između opakih i mudrih. „Svagdanje“ je istina koju mrze oni koji u 2. Solunjanima primaju silnu zabludu. „Svagdanje“ predstavlja želju „lažljive djece“ da učine da im se Svetac Izraelov ukloni s puta. A njihova je kazna prikazana razbijanjem lončareve posude, a ono što preostaje prikaz je izgubljenoga stanja ludih djevoja, jer se među razbijenim i preostalim komadima razmrskane lončareve posude ondje „neće naći“ „krhotina da se njome uzme oganj s ognjišta ili da se njome zahvati voda iz jame.“

I „oganj“ i „voda“ simboli su Duha Svetoga, kao što je to i ulje u prisposobi o deset djevice. Kada Ponoćni poklik iznenada dođe u jednom trenu, kao što je došao na tabor-sastanku u Exeteru u kolovozu 1844., „djeci laži“ bit će nemoguće pronaći ikakva ulja (vode ili ognja). Bila su pozvana da se „vrate“ nakon prvoga razočaranja, kao što je bio i Jeremija, ali su to odbila.

Nađene su riječi tvoje, i ja ih pojedoh; i riječ tvoja bijaše mi radost i veselje srca mojega; jer sam prozvan imenom tvojim, o Gospode, Bože nad vojskama. Nisam sjedio u zboru podrugljivaca, niti sam se radovao; sjedio sam zbog ruke tvoje, jer si me ispunio gnjevom. Zašto je bol moja neprestana, i rana moja neizlječiva, koja ne pristaje da bude izliječena? Hoćeš li mi doista biti kao lažljivac, kao vode koje presušuju? Stoga ovako veli Gospod: Ako se vratiš, tada ću te opet privesti, i stajat ćeš preda mnom; i ako odvojiš dragocjeno od bezvrijednoga, bit ćeš kao usta moja; neka se oni vrate k tebi, ali ti se ne vraćaj k njima. I učinit ću te ovome narodu kao utvrđen mjedeni zid; i borit će se protiv tebe, ali te neće nadvladati, jer sam ja s tobom da te spasim i da te izbavim, govori Gospod. I izbavit ću te iz ruke opakih, i otkupit ću te iz ruke nasilnih. Jeremija 15:16–21.

Jeremija predstavlja one koji su se vratili nakon prvoga razočaranja. One koji su stupili u djelo odvajanja „dragocjenoga od bezvrijednoga“, kako bi „stajali pred“ Gospodinom i bili „usta“ Gospodnja. To su oni koji su u devetom poglavlju Daniela prikazani kao oni koji razumiju svoje rasijano stanje te potom mole molitvu iz Levitskog zakonika dvadeset i šest. To su oni koje predstavljaju stražari Daniela, Jeremije i Habakuka, koji se suprotstavljaju „lažljivoj djeci“. „Lažljiva djeca“ također su bila oslovljena od „Sveca Izraelova“ kada je rekao: „u vraćanju i počinku spasit ćete se; u miru i pouzdanju bit će snaga vaša; ali vi ne htjedoste“.

Millerovi dragulji jesu istine prikazane na Habakukovim pločama, koje predstavljaju ispit poruke Ponoćnoga poklika, a koji proizvodi dvije klase štovatelja. Simbol pobune koja se očituje protiv tih dragulja jest „svagdašnja“. Miller je bio točan u svojem razumijevanju „svagdašnje“, ali je njegovo razumijevanje bilo ograničeno poviješću u kojoj je živio, a dragulji koje je običavao stavljati na stol u središtu svoje sobe sada sjaje deset puta jače nego što su sjali kada ih je Miller prvi put stavio na svoj stol. Oni su sada u kovčežiću koji je veći, jer kovčežić sada predstavlja ne samo Bibliju, kao što je to bilo u Millerovo vrijeme, nego sada predstavlja i Bibliju i Duh proroštva.

Ta dva svjedoka proizvode kušajuće svjetlo u posljednjim danima, i ta dva svjedoka postaju glavno bojište u posljednjim danima. Miller je vidio bitku, jer su u njegovu snu uzeli njegov kovčeg (Bibliju) i razderali ga. Ivan, koji predstavlja „mudre“ u posljednjim danima, „bijaše na otoku zvanom Patmos zbog riječi Božje i zbog svjedočanstva Isusa Krista.“ Ivan je bio progonjen zato što je vjerovao poruci i Biblije i spisa Ellen White.

U sljedećem ćemo članku nastaviti razmatranje istina koje su predočene viđenjem o rijeci Ulai, koje je bilo otpečaćeno 1798. godine.

„Nemamo se čega bojati za budućnost, osim ako zaboravimo put kojim nas je Gospodin vodio i Njegov nauk u našoj prošloj povijesti.“ Life Sketches, 196.